

רע"פ 8580/20 - אבנר אבישר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8580/20

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: אבנר אבישר

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו ב-ע"פ 53005-10-18 מיום 26.10.2020 שניתנה על ידי השופטים א' הימן, ע' מאור ו-י' טופף

בשם המבקש: עו"ד מנחם רובינשטיין

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופטים א' הימן, ע' מאור ו-י' טופף) בע"פ 53005-10-18 מיום 26.10.2020, בגדרו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (השופט ד' אמיר) בת"פ 6631-05-14 מיום 12.9.2018.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום מתוקן המייחס לו עבירות אלימות ואיומים בשני אישומים שונים, לאחר תום תקופת העסקתו כנהג אוטובוס בחברת תחבורה.

באישום הראשון נטען כי במועד כלשהו בחודש מארס 2014, נתגלעה מחלוקת בין המבקש לבין בעל חברת התחבורה שבה עבד, בעקבותיה תקף המבקש את בעל החברה ואת אביו (להלן: האב) ואיים עליהם כי ירצח אותם.

על פי האישום השני, ביום 23.4.2014 עלה המבקש על אוטובוס שבו נהג האב ודרש ממנו כסף שלדבריו הגיע לו. משסירב, קילל אותו המבקש, היכה בידיו, בגבו ובצלעותיו באמצעות אלת ברזל, זרק לעברו אבנים, ואיים על חייו.

כתוצאה מתקיפה זו, נגרמו לאב שברים בידו השמאלית ובאצבע ידו הימנית, וחבלות של ממש בחלקים שונים של גופו.

3. בהכרעת דין מנומקת ומפורטת מיום 17.5.2018, הרשיע בית משפט השלום את המבקש בעבירות שיוחסו לו באישום השני, וזיכה אותו מחמת הספק מהעבירות שיוחסו לו באישום הראשון.

נקבע, כי עדות האב באשר לתקיפתו המתוארת באישום השני, נתמכה בתיעוד החבלות אשר נגרמו לו, במסמכים רפואיים שנערכו בביקורו בבית החולים, ובעדויות השוטר ובעל חברת התחבורה שהגיעו לזירה בסמוך לאחר התקיפה.

עוד נקבע, כי עדות המבקש לא הותירה רושם מהימן בשל היותה "כבושה ומתפתחת, ובעלת סתירות פנימיות בחלקה"; כי הסבריו באשר לחבלות שנגרמו לאב "אינם מתיישבים עם השכל הישר ואינם סבירים בעליל"; וכי סירובו להתעמת עם האב בשתי הזדמנויות שונות שניתנו לו לשם כך, תומך אף הוא במסקנה כי גרסתו אינה מהימנה.

4. בגזר דינו עמד בית משפט השלום על הפגיעה שגרם המבקש לערכים המוגנים שעניינם בהגנה על שלמות גופו של נפגע העבירה, על בטחונו ושלווה נפשו, ועל חומרת מעשיו. זאת בפרט בשים לב לתוצאותיה הקשות של התקיפה; תכנונה המוקדם; והעובדה שהמשיך בהכאת האב, שהיה כבן 60 שנה באותו מועד, אף לאחר שנפל ארצה.

נוסף על כך, נקבע כי לנוכח סירובו של המבקש ליטול אחריות על מעשיו ולהביע אמפתיה כלפי האב קיים "קושי להקל" בעונשו. אולם מנגד, נשקלו לקולא נסיבותיו האישיות של המבקש, וביניהן, היעדר עבר פלילי לחובתו; גילו המבוגר; מצבו הרפואי והמשפחתי; ומצבו הכלכלי הרעוע.

לאור שיקולים אלו, גזר בית משפט השלום על המבקש עונשים של 8 חודשי מאסר בפועל; 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירת אלימות פיזית כלפי הגוף לפי חוק העונשין; 5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירה של איומים; ופיצוי למתלונן בסך 4,000 ש"ח.

5. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי הן על הכרעת הדין הן על חומרת העונש שנגזר עליו.

בתום דיון שנערך ביום 9.12.2019, קיבל המבקש את המלצת בית המשפט המחוזי (השופטת העמיתה ד' ברלינר-השופטים ש' יניבוש' זמיר) וחזר בו מערעורו על הכרעת הדין, אשר נדחה בפסק דין חלקי, תוך שנקבע כי הכרעה בעניין עונשו תינתן לאחר קבלת עמדת הממונה על עבודות שירות, וזאת לשם בחינת התאמתו לנשיאת עונש המאסר בפועל אשר נגזר עליו בדרך של עבודות שירות.

בהמשך, הגיש המבקש בקשה לביטול פסק הדין החלקי בטענה כי לא הבין את השלכות חזרתו מהערעור על הכרעת הדין וכי יש בידו "ראיה חדשה" העשויה, על פי הנטען, להביא לזיכויו.

אולם, בתום דיון שהתקיים ביום 3.2.2020, דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה בקובעו כי לא התקיימה עילה לביטול פסק הדין החלקי. כמו כן, משהתברר כי המבקש לא פנה לממונה על עבודות השירות, בניגוד לאמור בפסק הדין החלקי, הופנה אליו המבקש בשנית.

6. בפסק דין משלים מיום 26.10.2020, דחה בית המשפט המחוזי את ערעור המבקש על גזר הדין.

נקבע, כי בשים לב לחומרת מעשיו של המבקש, העונש שנגזר עליו "מאזן באופן ראוי ושקול בין מכלול הנתונים, ואף מקל עמו לא במעט".

בשולי הדברים, צוין כי אין מקום להורות שהמבקש יישא בעונש המאסר בפועל שנגזר עליו בדרך של עבודות שירות. זאת, בשים לב לחוות הדעת השלילית שהוגשה מטעם הממונה על עבודות השירות, בגדרה צוין כי עבודות שירות אינם מהווים גורם מרתיע ומחייב עבור המבקש, וכי הוא אינו מתאים להשמה במסגרת זו.

7. על פסק דין זה הגיש המבקש את בקשתו שלפניי למתן רשות ערעור, ובד בבד הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל שנגזר על המבקש.

בבקשתו שב המבקש וטוען כי יש לזכותו מהעבירה שבה הורשע בשל סתירות בגרסת האב; וכי יש להקל בעונשו.

נוסף על כך, בבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל, נטען כי לאחר מתן פסק דינו של בית המשפט המחוזי, עבר המבקש בדיקה רפואית פולשנית מחשש למחלה קשה, ועל כן הוא זקוק לפרק זמן קצר נוסף לשם השלמת בדיקותיו הרפואיות בטרם יתייצב למאסר.

8. דין הבקשה להידחות.

כידוע, רשות לערער "בגלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים שבהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות ציבורית כללית, או כאשר קיים חשש כי למבקש נגרם עיוות דין או אי צדק קיצוני. זאת ועוד, רשות לערער על חומרת העונש כשלעצמה, לא תינתן אלא במקרים שבהם גזר הדין סוטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה המקובלת במקרים דומים (רע"פ 2517/20 מויסייב נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (4.5.2020)).

הבקשה דנן אינה נמנית עם מקרים ייחודיים אלו.

9. אשר לערעור על הכרעת הדין, לנוכח חזרתו של המבקש מערעורו בפני בית המשפט המחוזי, אין כל מקום להיזקק לטענותיו בעניין כעת, במסגרת ערעור שני (רע"פ 8066/20 נשר נ' עיריית תל אביב, פסקה 6 (25.11.2020)).

10. בהתייחס לחומרת העונש, בית משפט זה חזר ועמד על החומרה היתרה הגלומה בפתרון סכסוכים באמצעים אלימים תוך עשיית דין עצמי, ועל הצורך להחמיר בענישה בגין עבירות אלו כדי לעקור ולשרש את התופעות הללו מקרבנו (ראו לדוגמה רע"פ 7645/20 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (18.11.2020)).

זאת ועוד, בבחינת לפנים משורת הדין, ניתנה למבקש ההזדמנות להתייצב בפני הממונה על עבודות השירות. ואולם, המבקש סירב להתחייב לביצוע העבודות שתוטלנה עליו במסגרת זו, וזאת על אף שהוסברה לו היטב משמעות הדברים.

בנסיבות אלו, איני סבור כי עונשו של המבקש מצדיק מתן רשות ערעור בנסיבות המקרה דנן.

11. אשר על כן, הבקשה נדחית.

עם זאת, לפנים משורת הדין ובשים לב לטענות המבקש באשר למצבו הרפואי, אני מורה על דחיית מועד תחילת ריצוי עונש המאסר בפועל שנגזר עליו עד ליום 3.1.2021.

המבקש יתייצב לשאת בעונש המאסר בפועל שהוטל עליו ביום 3.1.2021 עד השעה 10:00 בבית סוהר "ניצן", או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס בטלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

ניתנה היום, כ"ד בכסלו התשפ"א (10.12.2020).

ש ו פ ט